

σπίτι, το [spítɪ]

- ο **χώρος** που χρησιμοποιείται για στέγαση ανθρώπων
- ο **χώρος** στον οποίο επιστρέφεις αφού έχεις δουλέψει πολλές ώρες για να μπορείς να τον πληρώνεις
- ο **χώρος** που κρυώνεις γιατί τα λεφτά δεν φτάνουν και για θέρμανση
- ο **χώρος** που νιώθεις λίγο καλύτερα γιατί δεν σε βλέπει κανείς
- ο **χώρος** που σε πνίγει γιατί δεν βλέπεις κανένα
- ο **χώρος** στον οποίο συναναστρέφεται ακόμα καθημερινά τους γονείς σου, που κάνουν υποδείξεις για τη ζωή σου
- ο **χώρος** που σου ανήκει γιατί οι γονείς σου τον αγόρασαν, αλλά πρέπει να είσαι καλό παιδί
- ο **χώρος** χωρίς ήλιο, με θεά το μπαλκόνι του απέναντι
- ο **χώρος** που ψάχνω αλλά δεν βρίσκω, γιατί όλοι με ρωτάνε από που είμαι ή πόσα βγάζω πριν μου τον νοικιάσουν
- ο **χώρος** που πλέον έχει πολύ υψηλό ενοίκιο, γιατί η γειτονιά έχει γεμίσει ήρεμα μαγαζιά
- ο **χώρος** που μένει να γκρεμίσουμε για να ζήσουμε
- ο **χώρος** που σου πληρώνει ο άντρας σου φτάνει να είσαι δική του για πάντα
- ο **χώρος** που φοβάσαι μη σου πάρει η τράπεζα ή ο ιδιοκτήτης
- ο **χώρος** που κατέλαβες μαζί με τους φίλους σου, γιατί ήταν ακραίοι
- ο **χώρος** απ' τον οποίο σε διώχνουν, γιατί το airbnb είναι καλή μπίτζα
- ο **χώρος** που κοιμάσαι και ξυπνάς, που πλένεις τα δόντια σου και βάζεις πλυντήριο
- ο **χώρος** που είναι για τρεις αλλά μένουμε πέντε
- ο **χώρος** που δεν έχεις χώρο

Δεν είναι δύσκολο να δούμε ότι η κατοικία αποτελεί μία κεντρική διάσταση της γενικευμένης πολυδιάστατης επισφάλειας που βιώνουμε στην καθημερινότητα μας. Πέρα από την αύξηση αστέγων στους δρόμους, τις εξώσεις και τους πλειστηριασμούς, η αύξηση ενοικίων στα ήδη ακριβά και μικρά διαμερίσματα, η διακοπή συμβολαίου και το απροειδοποίητο, γρήγορο διώξιμο λόγω μετατροπής σε airbnb, η δυσκολία εύρεσης διαμερίσματος σε αξιοπρεπή κατάσταση και τιμή για-εμάς-συζητήσιμη, οι ανεξόφλητοι λογαριασμοί ρεύματος, φυσικού αερίου και νερού είναι κάποιες από τις όψεις της στεγαστικής επισφάλειας.

Η στέγαση αποτελεί σημαντικό κομμάτι για την επιβίωση μας, για την κάλυψη τόσο των βασικών αναγκών μας, όσο και των επιθυμιών μας για άνεση και ποιότητα ζωής. Όχι μόνο των δικών μας αναγκών, ωστόσο, αλλά και των αφεντικών μας, που μας θέλουν ξεκούραστες την επόμενη μέρα για να μπορούμε να παράξουμε για αυτούς τα δέοντα. Και εντέλει, η στέγαση διαπερνάται, όπως όλες οι κοινωνικές δραστηριότητες, από τις υπάρχουσες καπιταλιστικές σχέσεις και άρα δε μπορεί να ξεφύγει από τον γενικό κανόνα της αγοράς. **Με άλλα λόγια, η κατοικία στον καπιταλισμό είναι εμπόρευμα, κατέχεται, πωλείται, ενοικιάζεται, έχει τιμή.**

Στην Ελλάδα, η πρόσβαση στην κατοικία αναπτύχθηκε με την προώθηση της μικρής ιδιοκτησίας από το κράτος. Κατά συνέπεια, στόχος της εργατικής τάξης για την επιβίωση και την απαλλαγή της από την επισφάλεια έγινε η ιδιοκτησία, το ιδιόκτητο σπίτι. Ήταν εκείνο το σημείο που αναγνωρίστηκε καθολικά η ιδιοκτησία ως αξία και αντί των αγώνων για καλύτερη ζωή ξεκίνησε η οικονομία για αγορά ιδιοκτησίας. Κατ' επέκταση, δημιουργήθηκε το φαινόμενο της οικογενειακής κατοικίας, το οποίο τείνει να είναι βασικό χαρακτηριστικό της τότε -αλλά ακόμη και της τώρα- ελληνικής πόλης, όπως επίσης και η εδραιωμένη αντίληψη ότι το ζήτημα της στέγασης αποτελεί ένα ατομικό/οικογενειακό ζήτημα.

Τα τελευταία χρόνια, εκτός από την αγοραπωλησία μικροϊδιοκτησίας, είδαμε να αναδύεται η μαζική αγορά κατοικιών από ντόπιες ή ακόμα συχνότερα διεθνείς εταιρείες, σε πολυσύχναστες περιοχές ή στις λεγόμενες αναδυόμενες, ως αποτέλεσμα των πλειστηριασμών, της οικονομικής κρίσης και της αύξησης του τουρισμού. Είναι όπως μας λένε οι ιδιοκτήτες των σπιτιών μας, και οι εφημερίδες που διαβάζουν, *μεγάλη ευκαιρία* η επένδυση στην αγορά ακινήτων αυτή τη στιγμή. **Είτε μικροί είτε μεγάλοι ιδιοκτήτες, είτε γνωστοί επιχειρηματίες, είτε σταρτάπερς, όσο αγοράζουν, πωλούν και ενοικιάζουν τα λίγα μας τετραγωνικά ολοένα πιο ακριβά, κάνουν τη μεγάλη ευκαιρία τους έμμεση επίθεση στον μισθό και τον χρόνο μας.**

Για εμάς τις υπόλοιπες, η αναζήτηση κατοικίας αρχίζει και τελειώνει με σπίτια που ψάχνουμε να νοικιάσουμε και δε βρίσκουμε, ή βρίσκουμε αλλά υπογράφουμε για ένα ενοίκιο που θα καταλαμβάνει το μεγαλύτερο κομμάτι του -συνήθως βασικού- μισθού μας ή και ολόκληρο. Όσο οι τιμές στην αγορά ανεβαίνουν, οι χώροι που μπορούμε να στεγάσουμε τα κουρασμένα μας σώματα μικραίνουν, μετακινούνται βίαια ή εξαφανίζονται.

Μέσα σ' αυτή τη συνθήκη δε θέλουμε να υποχωρήσουμε στην καινούρια αύξηση που προτείνει ο ιδιοκτήτης μας, δε θέλουμε να ελπίσουμε στους γονείς μας για να μας πάρουν ένα σπίτι στον τόπο μας, δε θέλουμε να μαλώνουμε μόνες μας στο ταμείο για το ρεύμα, δε θέλουμε να δουλεύουμε εξήντα ώρες απλώς για να τη βγάσουμε, δε θέλουμε να πιστέψουμε ότι είναι ένα πρόβλημα που πρέπει να λύσουμε μόνες μας ψάχνοντας, τρέχοντας, παρακαλώντας.

Σε αυτούς τους καιρούς, σε αυτά τα σπίτια, ξυπνάμε και κοιμόμαστε ψάχνοντας τρόπους να διαπεράσουν οι φωνές μας τα ντουβάρια της πραγματικότητας, να συναντηθούμε με τις από πάνω, τους από κάτω, τις δίπλα. Να διερευνήσουμε τρόπους αντίστασης στις αυξήσεις ενοικίων, στις εξώσεις, στους φουσκωμένους λογαριασμούς. Να καταλάβουμε τα άδεια σπίτια για να καταλάβουμε τις δυνατότητές μας. Να διεκδικήσουμε από κοινού την ποιότητα που θέλουμε και χρειαζόμαστε για να ζήσουμε. Να βάλουμε κάτω τις ατομικές μας υποθέσεις και να δούμε ότι δεν είναι τόσο ατομικές.

*Οι καταλήψεις άδειων σπιτιών είναι μια επιλογή που, για αρκετές και αρκετούς από εμάς, είναι καθοριστική για την εξασφάλιση της επιβίωσης και της παραμονής στην πόλη με πιο ευνοϊκούς όρους. Σπίτια που ξαναζωντανεύουν με προσωπική δουλειά και κόστος επισκευής και χρησιμοποιούνται για τον σκοπό που είναι προορισμένα: την κάλυψη της ανάγκης για στέγαση. Κατά καιρούς, βλέπουμε το κράτος να εκκενώνει ή και να κατεδαφίζει καταλήψεις. Βλέπουμε γείτονες να αντιδρούν με τους καταληψίες στη γειτονιά τους. Και εντέλει, βλέπουμε τα άδεια σπίτια μαζί με τα λουκέτα τους να σαπίζουν. Εμείς δε μένουμε ήσυχες με τον παραλογισμό του να υπάρχουν άνθρωποι χωρίς σπίτια και σπίτια χωρίς ανθρώπους. Η κατάληψη στέγης **σμπαρακούάκ φραπ!** είναι ένα σπίτι που για χρόνια έμεινε παρατημένο και μόνο του και αποφάσισε να αποκτήσει συντροφιά. Είμαστε εδώ να υποστηρίξουμε αυτήν την κοινωνικότητα ενάντια στην αντικοινωνικότητα του καπιταλισμού που μας θέλει όλες μόνες και μόνους.*

Λούπα, η [lúpa]

κοινότητα συνάντησης και αγώνα
φοιτητριών · ανέργων · επισφαλών · χαμένων παιδιών

ανοιχτή συνέλευση κάθε Πέμπτη στις 21:00
στην κατάληψη Φάμπρικα *Υφανέτ

loupa.espivblogs.net